భగవంతుడి వారసులు

"అమ్మా, అమ్మా! ఎదురింటి కెవరో దండిగా మనుషులొచ్చారు. ఎందుకొచ్చారమ్మా వాళ్ళు?" కుతూహలంతో ప్రశ్నించాడు చిట్టిబాబు.

కిటికీలోంచి ఓసారి వెలుపలికి చూచి "పనివాళ్లులేరా చిట్టిబాబూ! ఇంటిని రిపేరు చేయటానికి వచ్చినట్టున్నారు" అంది పార్వతమ్మ.

"ఎందుకమ్మా రిపేర్ చెయ్యడం?"

"ఇల్లు పాడుబడిపోయిందికదరా మరి! గోడలకు కన్నాలు పడ్డాయి. గచ్చు లేచిపోయింది. ప్రహరీ అక్కడక్కడా కూలిపోయింది. పెరడు అడివిలా బలిసిపోయింది. వాళ్ళదంతా బాగుచేసి వెళతారు..."

"ఎందుకమ్మా బాగు చెయ్యడం?"

"ఇప్పుడయితే అందులో ఎవరూ లేరనుకో. ఇకమీదట అలాకాదు. ఎవరో పెద్దాయన ఆ యింట్లో చేరబోతున్నారు..."

"ఎవరమ్మా ఆ పెద్దాయన?"

ఇలా కాదన్నట్టు పార్వతమ్మ కొడుకును పైకెత్తి కిటికీ అంచున నిల్చోబెట్టింది.

"చూడరా బాబూ! పొడుగు చేతుల చొక్కా, లావాటి మీసాలు, తలలో వెంట్రుకలు సగం పైగా నెరసిపోయాయి. ఆయనే ఎదురింటికి రాబోతున్నది..."

"నేనెప్పుడూ ఈయన్ని చూడలేదు. ఎవరమ్మా ఈయన? ఏ వూరు?"

"ఒరే చిట్టిబాబూ! నీ ప్రశ్నలకన్నింటికీ జవాబులు చెప్పడానికి నాకు తీరికలేదు. పోయి మీ నాన్నగారి నడుగు" అంటూ పార్వతమ్మ పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

వసారాలో చాప వేసుకుని కూర్చుని ఆఫీసు కాగితాలు చూసుకుంటున్న చిదానందం పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చిన చిట్టిబాబువైపు చూచి "ఏరా చిట్టిబాబూ! ఏం కావాలి?" అన్నాడు.

"మరేమీ ఒద్దులే నాన్నా! అమ్మకు తెలీదట! ఆ లావాటి మీసాలాయన ఎవరు!"

"ఆయన పేరు మధుసూదనరావుగారు. ఆయన పేరు చెప్పినంత మాత్రాన నీకేం తెలుస్తుందిరా చిట్టిబాబూ! 'జిల్లా అధికారి కలెక్టరు' అంటూ చదువుకున్నావు గదా! ఈయన ఆ పనే చేసేవాడు. ఇప్పుడు పెద్ద వాడైపోయాడు గదా! విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు. అందుకు ఒక ఇల్లు కొన్నాడు. ఇక పైన ఇక్కడే వుండిపోతాడట! తోడుగా వంటచేసి పెట్టటానికొక వంటవాడుంటాడు. సరేనా?"

చిట్టిబాబు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. రెండు నిమిషాలలా ఆలోచించేసరికి వాడి బుర్రలో మళ్ళీ ఒక సందేహం బయల్దేరింది.

"వంట చేసిపెట్టటానికి వాళ్ళవాళ్లెవరూ లేరా నాన్నా?"

"భార్య లేదట్రా పాపం, చనిపోయిందట! కొడుకులు, కూతుళ్ళూ వున్నారనుకో! కొడుకులెక్కడో ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్నారు. కూతుళ్లు వాళ్ళ వాళ్ళ అత్తగారిళ్లల్లో వున్నారు. వాళ్లు తమ దగ్గరుంటే తమ దగ్గరుండమని బలవంతం చేస్తున్నారట. ఒకరి దగ్గరుంటే

వేరొకరికి కోపం రాదూ! అందుకే ఆయన ఇక్కడుంటున్నారు. సర్లే, బడికి టైమవుతోంది. వెళ్ళి పుస్తకాలు సర్దుకో."

ఆనాటి సాయంకాలం చిట్టిబాబు బడినుంచీ యింటికి వచ్చేసరికి ఎదురింటి స్వరూపము మారిపోయింది వెల్లవేసిన గోడలు తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. ఇంటిచుట్టూ ఇప్పుడు అడివిగూడా లేదు.

రోజులు గడిచేకొద్దీ ఆ యింటిచుట్టూ తోట పెరగసాగింది. ఇల్లు శుభ్రంగా వుంటుంది. లోపలనుంచి రేడియోగూడా వినవస్తోంది. అక్కడ లేనిదొక్కటే - మనుషుల సందడి.

పాపం! అంతపెద్ద యింట్లో ఆ లావాటి మీసాలాయనకెలా పొద్దుపోతుందో, అనుకునేవాడు చిట్టిబాబు.

***

తొంభై పైసలు పెట్టి చిదానందం చిట్టిబాబుకొక రబ్బరు బంతిని కొని తెచ్చాడు. బంతి చాలా బాగుంది. పెద్దదిగూడా. కర్రతో కొడితే చివాలున పైకెగిరిపోతుంది. ఉదయంనుంచీ అదే ధ్యాసగా బంతితో ఆడుకుంటున్నాడు చిట్టిబాబు. కన్నుమూసి తెరిచేటంతలో ఒక ప్రమాదం జరిగిపోయింది. ఆ మాయబంతి ఒక్కపెట్టున పైకెగిరి ఎదురింటి గుమ్మంలో దూరి గొడకూ తగిలించివున్న గాంధీతాత పటానికి తగిలి హాల్లో దొర్లసాగింది.

భయంతో చిట్టిబాబు గుండె కొట్టుకోసాగింది. మరొక వస్తువేదయినా అయితే, పోతేపోయింది లెమ్మని ఇంటిలోకి తుర్రుమనేవాడే! రబ్బరు బంతిపైన మోజు అలా చేయనివ్వలేదు. ఎలాగయినా బంతిని తెచ్చుకోవాలి. హాల్లో ఎవరయినా వున్నారేమో? మెల్లగా తక్కుతూ తారుతూ బెదురు బెదురుగానే గుమ్మందాకా వెళ్ళి లోపలికి తొంగిచూశాడు చిట్టిబాబు.

"వచ్చావా అబ్బాయ్! బంతికోసమే గదూ?" గంభీరంగా కంఠం వినిపించింది. బొద్దు మీసాలాయన వాలుకుర్చీలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"అవున్సార్! అవునండీ..."

"ఇలా లోపలికి వచ్చి ఎదురుగా నిలబడు..."

సింహం దగ్గరికి వెళుతున్న కుందేలు పిల్లలా చిట్టిబాబు నాలుగడుగులు లోపలికి వేశాడు.

"బంతితో ఆడుకోవచ్చు. కానీ దాన్ని ఇతరుల ఇళ్లల్లో పడేటట్టుకొట్టడం తప్పుకదూ?"

"తప్పేనండీ!"

"బంతి పటానికి తగిలింది. అందులోనూ బాపూ పటానికి. పడినచోట మరకగూడా అయింది. క్రిందపడి పగిలిపోయి వుంటే?"

చిట్టిబాబు పటంవైపు చూచాడు. పటంలోని తాతయ్యకు కోపం వచ్చినట్టులేదు. చిట్టిబాబు కళ్ళు క్రిందకి దించాడు. బొద్దు మీసాలాయన తనవైపు సూటిగా చూస్తున్నాడు.

"నేను కావాలని కొట్టలేదండీ! ఎలా వచ్చిందో పటానికి తగిలింది. ఇంకెప్పుడూ యిలా కొట్టనండీ!"

"అబ్బే, కాదులే అబ్బాయ్! తప్పు తప్పే! తప్పు ఒప్పుకోవాలి. శిక్ష అనుభవించాలి. అదీ బుద్ధిమంతుల లక్షణం. ఒప్పుకుంటావా?"

"అలాగేనండీ!"

"అయితే వుండు. ఒక క్షణంలో వస్తాను. తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నించావో శిక్ష రెట్టింపవుతుంది..."

మధుసూదనరావుగారు లేచి లోపలకి వెళ్ళారు. చిట్టిబాబుకు అతడు నిల్చున్న నేల కంపించిపోతున్నట్టుగా వుంది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

ఇంతలో మధుసూదనరావుగారు మళ్లీ హాల్లోకి వచ్చాడు.

యథాస్థానంలో కూర్చుంటూ "అయిదు నిమిషాలాగాలి. తరువాత చెబుతాను. ముందుగా నేనడిగిన ప్రశ్నలకు జవాబులివ్వు. నీ పేరేమిటి?"

"మా అమ్మా నాన్నా చిట్టిబాబంటారండీ! బడిలోనేమో నాపేరు హరికృష్ణ..."

"ఏ తరగతి?"

"నాలుగో తరగతి చదువుతున్నానండీ,"

"మీ నాన్న పేరేమిటి?"

"చిదానందంగారండీ."

"ఆయనేం చేస్తారు?"

"ఆఫీసులో పనండీ."

"పెద్దవాడివయితే నువ్వేం చేస్తావు?"

చిట్టిబాబు ఏం చెప్పాలో తోచక గుటకలు మ్రింగసాగాడు.

ద్వారం దగ్గర అడుగుల చప్పుడయింది. వంటమనిషి సుబ్బయ్య ఒక చేతిలో ప్లేటు, మరో చేతిలో నీళ్ళగ్లాసు తీసుకొచ్చి బల్లపైన పెట్టాడు.

"ఇలా వచ్చి కూర్చో" అన్నాడు మధుసూదనరావుగారు.

చిట్టిబాబు తటపటాయించాడు.

"ఊ", కూర్చో" స్వరం హెచ్చింది.

ఎగిరి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు చిట్టిబాబు.

"ఆకు తీసేసెయ్..."

చిట్టి పాదాలకు నేల అందడంలేదు. చేతులకు టేబులుపైన వున్న ప్లేటు అందడం లేదు. మధుసూదనరావుగారు చటుక్కున పైకి లేచి చిట్టిబాబును పైకెత్తి టేబిలుపైన కూర్చోబెట్టారు. చిట్టిబాబు ఆకు తీసేశాడు. ప్లేటులో గారెలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

"ఊఁ, త్వరగా ముగించు. అన్నీ తినెయ్యాలి. అదే నీకు శిక్ష. ఇకపైన బంతిని యిలా ఇరుగు పొరుగు ఇళ్ళల్లోకి కొట్టగూడదు. ఇంకొకటేమిటంటే, నువ్వు ప్రతిరోజు యిక్కడికి రావాలి. తెలిసిందా చిట్టిబాబూ?"

"తెలిసిందండీ."

"ఏమిటి తెలిసింది?"

"ప్రతిరోజు యిక్కడికి రావాలి."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకో మీరు చెప్పలేదండీ!"

మధుసూదనరావుగారు గొల్లున నవ్వేరు.

"ఎందుకంటే మనిద్దరం యికమీదట స్నేహితులం. నేను నీతో కలిసి ఆడుకోలేననుకో! కానీ మంచి కథలు చెబుతాను. ఏమంటావ్?"

"అలాగేనండీ!"

"అన్నీ తినేశావ్‌గదూ? మెల్లగా దిగు. ఇక వెళ్ళు..."

తూనీగలా పరుగెత్తాడు చిట్టిబాబు.

***

"ఒరే చిట్టిబాబూ! అరగంటసేపటినుంచీ కనిపించలేదు. ఎక్కడికెళ్ళావురా?" అడిగింది పార్వతమ్మ.

"నీకు తెలియదులేవే అమ్మా! బొద్దు మీసాలాయన చాలా మంచాయన..." అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"ఎందుకెళ్లావురా ఎదురింటికి? ఆయన చెడ్డవారట. భలే స్ట్రిక్టు ఆఫీసరట. తాశీల్దార్లు, రెవిన్యూ ఇన్‌స్పెక్టర్లూ ఆయనంటే హడలిపొయ్యేవారట! మీ నాన్నగారు చెప్పారు..."

"అన్నీ అబద్ధాలే."

"కుర్రకుంకవి నీకేం తెలుసురా ఆయన మంచితనం?"

"ఆయన నాతో నేస్తం కడతానన్నాడు. కథలు చెబుతానన్నాడు. గారెలు తినమన్నాడు..."

"ఏమిట్రా ఇది?' అంటూ ఆశ్చర్యపడి, "ఇంతకూ నువ్వే వెళ్లావా అక్కడికి?" అని ప్రశ్నించింది పార్వతమ్మ.

"లేదమ్మా! నేను కొట్టిన బంతి ఎదురింట్లోకి వెళ్ళి గాంధీ పటానికి తగిలింది. నేనేమో తెచ్చుకుందామని అక్కడికి వెళ్లాను. అప్పుడు లావాటి మీసాలాయన..."

"ఓరి, నీ యిల్లు బంగారంగానూ! నీ ఒళ్ళు హూనం గాలేదట్రా చిట్టిబాబూ? కొట్టవలసిందిపోయి ఆయన నీకు గారెలు పెట్టాడా? నిజమేనట్రా?" విస్తుపోయింది పార్వతమ్మ.

చిట్టిబాబుకు కూడా లోలోపల చిత్రంగానే వుంది.

మరునాటి సాయంకాలం చిట్టిబాబు బడినుంచీ వచ్చేసరికి, తనకోసం ఎదురింటి వంట ఆయన వచ్చి వెళ్ళినట్టు తెలిసింది. "ఒరే, చిట్టిబాబూ! నీకు పిలుపొచ్చింది. బొద్దుమీసాలాయన రమ్మన్నాడట" అంది పార్వతమ్మ.

చిట్టిబాబుకా రోజు యెదురింట్లో కమలాపళ్లు దొరికాయి. గ్లాసునిండుకూ నిమ్మరసం దొరికింది. అయితే వీటికన్నా వాడికి మీసాలాయన చెప్పిన కథే బాగుంది.

ఎవడో సిందుబాదనే నావికుడుంటాడట. అతడు సముద్రంపైన ఎన్నెన్నో దేశాలకు

వెళతాడట! ఒక దేశంలోనయితే గండభేరుండ పక్షి ఒకటి అతన్ని తన్నుకపోయింది! అయినా ఎలాగో తప్పించుకున్నాడట! 'అమ్మో! ఎంత గుండెలుతీసినబంటో" అనుకుంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు చిట్టిబాబు.

ఎదురింటాయన మీసాలేకావు ఆయన చెప్పేకథలుకూడా చాలా పెద్దవి. అయితే ఒకటి. పొద్దుపోయి, దీపాలు వెలిగేసరికి ఆయన కథను ఆపేస్తాడు. "వెళ్ళి చదువుకో చిట్టిబాబూ! మిగిలిన కథ రేపు చెబుతాలే" అంటాడు.

అమ్మో, ముసలాయన చిట్టిబాబు కెన్నెన్ని కథలు చెప్పాడని! గలివర్ బ్రాబ్డింగు నాగు దేశం వెళ్ళిన కథ చెప్పాడు. ఆలీబాబా, నలభై దొంగలకథ చెప్పాడు. అన్నిటికన్నా కాబూలీవాలా కథంటే చిట్టిబాబుకు చాలా ఇష్టం. వింటుంటే ఏడుపొస్తుంది. అయినా వినాలనే వుంటుంది.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. చిట్టిబాబు యెదురింటి మీసాలాయనతో నేస్తం కట్టి మూడు మాసాలయింది.

ఒకరోజున ఉన్నట్టుండి ఆయనన్నాడు; "చూడు చిట్టిబాబూ! పైవారంనుంచీ మనకు పండగ! యెందుకో తెలుసా? మనకింకా చాలామంది స్నేహితులు రాబోతున్నారు..."

ఎవరు వాళ్ళు? ఎందుకొస్తారు? ఎన్నాళ్ళు వుంటారు? ఇలా చిట్టిబాబు కెన్నెన్నో ప్రశ్నలడగాలనే వుంది. కానీ అంతలోనే దీపం వెలిగింది.

మరునాటినుంచీ వేసవి సెలవులు ప్రారంభమయ్యాయి. చిట్టిబాబు వాళ్ళమ్మమ్మగారి ఊరికివెళ్ళి వారం రోజులుండి వచ్చాడు. వచ్చి చూసేసరికేమయింది? ఎదురింట్లో ఒక పిల్లల పటాలమే దిగేసింది.

జ్యోతి, ప్రసాద్, కిరణ్, కుమారి, చందన, రమ, ఆనంద్, రవి, భాను యిలా చాలాపేర్లు వినిపిస్తున్నాయి.

ఊరినుంచి తిరిగివచ్చిననాటి మధ్యాహ్నం మూడు గంటలప్పుడు చిట్టిబాబు తక్కుతూ తారుతూ వెళ్లి యెదురింటి ప్రహరీ గేటు దగ్గర నిలుచున్నాడు. కాంపౌండు లోపల గున్న మామిడి చెట్టుకింద పిల్లలందరూ ఆడుకుంటున్నారు. ఒకడు బూరా ఊదుతున్నాడు. ఇంకొకడు పిల్లిమొగ్గలు వేస్తున్నాడు. వేరొకడు కొమ్మకు కట్టిన ఉయ్యాలలో ఊగుతున్నాడు. అమ్మాయిలు కొంచెం దూరంలో బొమ్మరిళ్ళు కట్టుకుంటున్నారు.

"ఎవడో తొంగిచూస్తున్నాడు రోయ్" అన్నాడు కిరణ్.

"ముక్కు చూసారా? చిలకముక్కులా లేదూ?" అన్నాడు ఆనంద్.

"వాణ్ణి పట్టుకోవాలి. ముక్కు చితకగొట్టాలి. గోతంలోవేసి మూటకట్టాలి..." అంటూ ప్రారంభించాడు ప్రసాద్.

"పాపం, ఏడవడూ?" అంది చందన.

"ఇష్, ఊరుకో! ఇలాంటి వాళ్ళను లోపలికి రానీకూడదు. ఒరేయ్ ఆనంద్, కిరణ్ అందరూ రండిరా..." పిల్లలందరూ ప్రసాద్ పిలుపందుకుని, కళ్లు పెద్దవిచేసి, పిడికిళ్ళు బిగించి ఔడుకరుచుకుంటూ ముందు కురికారు.

చిట్టిబాబుకు మతిపోయినంత పనయింది. పరుగో పరుగు... పడుతూ లేస్తూ వెళ్లి వాళ్ళ యింట్లో పడ్డాడు.

"ఏమిట్రా చిట్టిబాబూ! ఏమయింది?" అని ప్రశ్నించింది పార్వతమ్మ.

"ఎదురింటి కుర్రాళ్లే అమ్మా! ఊరికేనే నాపై కొస్తోన్నారు..."

"అవును మరి! వాళ్ళందరూ ముసలాయన మనమలూ, మనుమరాళ్ళూ. పెద్దపెద్ద పట్నాలనుంచీ వచ్చారు. కాన్వెంటుల్లో చదువుతారట! కారుల్లోనే తిరుగుతారట! వాళ్ళు నిన్ను తమతో చేరనిస్తారా? వద్దులే బాబూ, నువ్వావేపు వెళ్లనేవద్దు" అంది పార్వతమ్మ.

సరిగ్గా ఆ సమయానికి ఎదురింటి పిల్లలు గున్నమామిడి చెట్టుకింద విజయోత్సాహం జరుపుకుంటున్నారు. ఎవడో శత్రురాజుల గూఢచారి తమ రాజ్యంలోకి జొరబడాలని చూచాడు. తుపాకీ పేల్చేసరికి తిరిగి చూడకుండా పారిపోయాడు. ఇకపైన యెప్పుడయినా తలచూపిస్తే అప్పుడు చెప్పాలి వాడి పని!

***

నాలుగురోజులు దొర్లిపోయాయి ఎదురింటి పిల్లలు ఈ నాలుగు రోజుల్లోనూ శత్రురాజుల గూఢచారిని తమ రాజ్యం దరిదాపులలోకి రాకుండా చేయగలిగారు. తప్పిదారీ చిట్టిబాబు యెప్పుడయినా వీధిలో కనిపిస్తే అరచి, గీపెట్టి, ముక్కు కోసేస్తామని భయపెట్టి, బెదిరించి నానా అల్లరీ చేశారు. తలుపులు బిడాయించుకుని ఇంట్లో వుండడమే చిట్టిబాబుకు క్షేమమైపోయింది.

ఒకనాటి మధ్యాహ్నం మధుసూదనరావుగారు హాల్లో ఫానుక్రింద కూర్చుని భోజనం చేస్తూండగా పెద్ద గగ్గోలు ఏదో వినిపించింది. ఆయన కిటికీలోనుంచి వెలుపలికి తొంగి చూచారు. పిల్లలందరూ మామిడి చెట్టెక్కి కొమ్మకొకడు చొప్పున కూర్చున్నారు. ఊరికే కూర్చున్నారా? అప్పటికప్పుడే పాటలుకట్టి బిగ్గరగా పాడేస్తున్నారు. 'చిట్టీ చిట్టీ శ్రీరంగం చిట్టీ పెళ్ళాం తారంగం' అని ఒకరు, 'చిట్టిబాబు, చిట్టిబాబు జానెడంత, చిట్టిబాబు ముక్కేమో బారెడంత' అని ఒకరు, 'చిట్టీ చిట్టీ, సున్నపు బట్టీ' అని ఒకరు...

చెట్టుకింద కూర్చున్న అమ్మాయిలు మగపిల్లల పాటలకు వంతపాడుతున్నారు.

ఎదురింటి గుమ్మం వెనుక నిల్చున్న చిట్టిబాబు దీనంగా వీళ్ళవైపు బిక్కచూపులు చూస్తున్నాడు.

"ఒరేయ్ అబ్బాయిలూ!" ఉరుములు ఉరిమినట్లుగా పిలుపు వినిపించింది.

మగపిల్లలొక పెట్టున క్రిందకు దూకేశారు.

"అందరూ యిలావచ్చి నిల్చోండి."

కిక్కురుమనకుండా పిల్లలందరూ వరండాలోకి వచ్చి వరసగా నిల్చున్నారు.

చేతిని పైకెత్తి దోసిలిలోవున్న పట్టెడు అన్నాన్నీ దూరంగా తోటలో పడేటట్లుగా విసిరాడు మధుసూదనరావుగారు. అన్నపు పెళ్ల క్రిందపడగానే ప్రిదిలి మెతుకులన్నీ చెల్లాచెదరైపోయాయి.

"ఏం చేశానో చూచారుగా! ఇప్పుడేం జరిగేదీ మీరు చెప్పాలి. ఊఁ, చెప్పవోయ్ ప్రసాద్..."

"ఓ కాకి వచ్చి వాలింది తాతయ్యా!"

"వాలి ఏం చేసింది? అన్నం ముట్టుకుందా, లేదా? నువ్వు చెప్పరా ఆనంద్!"

"ముట్టుకోలేదు తాతయ్యా! కావు కావుమంటూ అరుస్తోంది..."

"అదిగో, యింకో కాకిగూడా వచ్చేసింది" అన్నాడు కిరణ్.

"అదయినా అన్నం ముట్టుకోలేదు తాతయ్యా! కావు కావుమనే అరుస్తోంది" అన్నాడు రవి.

"అబ్బో, అబ్బో! యెక్కడున్నాయో యేమిటో, బోలెడన్ని కాకులొచ్చేశాయ్ తాతయ్యా!" అన్నాడు భాను.

"అన్నీ కలిసి యిప్పుడేం చేస్తున్నాయ్?" రావుగారు ప్రశ్నించారు.

"ఇప్పుడన్నీ ఒక్కొక్క మెతుకే యేరుకొని తింటున్నాయి తాతయ్యా!" చందన అంది.

"మంచిది. కాకులకున్నంత మాత్రం బుద్ధి అయినా మనుషులకు లేకపోతే యెలా గమ్మా? చిట్టిబాబును హడలగొట్టచ్చా? వాడయినా మీలాంటి వాడేగదా! వాణ్ణి ఏడిపించడం తప్పుకాదూ?"

పిల్లలు ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. అందరూ ఒకే గొంతుకతో "తప్పేతాతయ్యా!" అన్నారు.

"ఈ తప్పుకు శిక్షేమిటో తెలుసా?"

"గుంజిళ్ళు పెడతాం తాతయ్యా!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ఇంటి చుట్టూ పదిరౌండ్లు పరిగెత్తుకొస్తాం" అన్నాడు ఆనంద్.

"అదేం వద్దు. మీరు చిట్టిబాబుతో స్నేహంగా వుండాలి. మీరీ వూరునుంచి వెళ్లేటంతవరకూ వాణ్నిగూడా మీతోబాటు మన యింటిలోనే వుండనివ్వాలి..."

***

మరునాటి ఉదయం రావుగారికి గున్నమామిడి చెట్టు నీడలో ఆడుకుంటున్న పిల్లలలో చిట్టిబాబుగూడా కనిపించాడు. ఆయన కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

❖ జ్యోతి - నవంబర్, 1979. ❖